UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

En aquesta part cal esmentar d'una manera destacada Provés, sense dubte la novella de P. que conté una càrrega eròtica més elevada de totes les que ha publicat fins ara, té que associada al demonisme i a d'altres aspectes relacionats amb cosmologies esotèriques, religions antiques — o no tant — premonicions, exorcismes, conjurs, mites i llegendes de temps immemorials, etc., en una línia ja insinuada, en certa manera, als Anònims. Es probable que aquesta obra constitueixi el punt de partença d'una nova línia que es prolongarà als Apòcrifs, segons que pot fer presuposar un comentari de l'autor en una lletra personal ~~[illegible]~~, segons el qual, aquestes noves novelles versarien sobre "la relació eròtica que pot dur a processos de creació personal quan és vista a un nivell d'integració suficient de totes les nostres facultats; una certa realitat altra en pot resultar, en la qual la idealització actua com un catalitzador del mateix procés que la genera", i alhora hi té en compte també el paper repressiu que juga la religió en relació a la sexualitat. A la meva manera de veure, aquests mots podrien ser aplicats també a certs aspectes d'aquesta novella.

El protagonista, un pintor que es diu Enric Germa, descobreix gràcies a l'existència d'una realitat prodigiosa que se superposa, es contraposa o s'avolla a la realitat que ell coneix com a normal, en un procés de contradicció permanent. Alhora, aquest procés es repeteix referit al coneixement que en va havent, d'aquella realitat altra, si bé cada explicació que hi troba o li fan, per bé que sembli contradictòria respecte a l'anterior, en realitat la completa.

A ral d'uns comentaris que fèu en el curs d'una conversa ale

En aquesta part cal esmentar d'una manera destacada Provés, sense dubte la novella de P. que conté una càrrega eròtica més elevada de totes les que ha publicat fins ara, té que associada al demonisme i a d'altres aspectes relacionats ab cosmologies esotèriques, religions antiques — o no tant — premonicions, exorcismes, conjurs, mites i llegendes de temps immemorials, etc., en una línia ja insinuada, en certa manera, als Anònims. Es probable que aquesta obra constitueixi el punt de partença d'una nova via que es prolongarà als Apòcrifs, segons que pi ho fa pressupossar un comentari de l'autor en una lletra personal ~~[illegible]~~, segons el qual, aquestes noves novelles versarien sobre "la relació eròtica que pot dur a processos de creació personal quan és vista a un nivell d'integració suficient de totes les nostres facultats; una certa realitat altra en pot resultar, en la qual la idealització actua com un catalitzador del mateix procés que la genera", i allora hi té en compte també el paper repressiu que juga la religió en relació a la sexualitat. A la nova manera de veure, aquests mots podrien ser aplicats també a certs aspectes d'aquesta novella.

El protagonista, un pintor que es diu Enric Germa, descobreix gràcies a l'existència d'una realitat prodigiosa que se superposa, es contraposa o s'avolla a la realitat que ell coneix com a normal, en un procés de contradicció permanent. Allora, aquest procés es repeteix referit al coneixement que en va havent, d'aquella realitat altra, si bé cada explicació que hi troba o li fan, pi que sembli contradictòria respecte a l'anterior, en realitat la completa.

A ral d'uns comentaris que fèu en el curs d'una conversa ale

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

uns anys respecte a que entre Déu i el Diable només hi havia una diferència de sexe i que això explicava perfectament la identitat fetència mal-diable en una societat dominada pel masle, l'Home Home es veu abordat per uns emissaris del sexe femení que són l'encarnació o la manifestació carnal del diable, el qual en aquest desdoblament quíntuple pretén de reproduir les formes ideals de bellesa femenina que s'adeqüin a la idealització del pintor per tal de seduir-lo i aconseguir el seu amor. Tanmateix, a part la resistència que l'Home oposa a aquesta nova de seducció, menat pel seu racionalisme, que s'imposa a la seva sensibilitat d'artista vencudes per la força de l'instint, la naturalesa femenina del diable ha de lluitar també contra les pràctiques dels demiürgs (la part masculina del mateix esperit), els quals volen evitar que es quedi el Pacte.

El pacte per a l'element femení de les forces espirituals és un costum, però no pas una obligació, i obeeix a un cert mimetisme. El pacte original, milleris abans de la història que hom ha pogut documentar, fou un compromís d'assistència a un home que es deia Nejubelion, a canvi que combatés la superstició que encadenava els homes. En aquell pacte encara no es parlava de promeses ni d'immortalitat, sinó tan sols d'una vida prou llarga perquè l'obra pogués ser duta a terme. Posteriorment, però, foren els demiürgs els qui introduïren la promesa de la immortalitat en no ser capaços de trobar res més per contrariar les tendències de l'esperit femení a unir-se als dels homes, als determinats homes, i d'aquell moment data la rivalitat entre tots dos elements d'aquest esperit que és el diable.

Però, què hem d'entendre aquí per esperit? L'explicació ~~que~~ la dóna la bèbia (una de les cinc manifestacions d'aquest esperit) a l'Home: "Te'n faràs càrrec, nua nuca, si et dic que l'esperit és, més que res, una capacitat de presència i de renovació

mos anàlisis respecte a que entre Déu i el Diable només hi havia una diferència de sexe i que això explicava perfectament la identificació mal-diable en una societat dominada pel masle, l'Eva Gorna es veu abordat per unes criatures del sexe femení que són l'encarnació o la manifestació carnal del diable, el qual en aquest desdoblament quíntuple pretén de reproduir les formes ideals de bellesa femenina que s'adeqüin a la idealització del pintor per tal de seduir-lo i aconseguir el seu amor. Tanmateix, a part la resistència que l'Eva oposa a aquesta nova de seducció, menat pel seu racionalisme, que s'imposa a la seva sensibilitat d'artista vencuda per la força de l'instint, la naturalesa femenina del diable ha de lluitar també contra les pràctiques dels demiürgs (la part masculina del mateix esperit), els quals volen evitar que es quedi el Pacte.

El pacte per a l'element femení de les forces espirituals és un costum, però no pas una obligació, i obeeix a un cert mimetisme. El pacte original, milleris abans de la història que hom ha pogut documentar, fou un compromís d'assistència a un home que es deia Nejbelion, a canvi que combatés la superstició que encadenava els homes. En aquell pacte encara no es parlava de promeses ni d'immortalitat, sinó tan sols d'una vida prou llarga perquè l'obra pogués ser duta a terme. Posteriorment, però, foren els demiürgs els qui introduïren la promesa de la immortalitat en no ser capaços de trobar res més per contrariar les tendències de l'esperit femení a unir-se als dels homes, als determinats homes, i d'aquell moment data la rivalitat entre tots dos elements d'aquest esperit que és el diable.

Però, què hem d'entendre aquí per esperit? L'explicació ~~que~~ la dóna la bèbia (una de les cinc manifestacions d'aquest esperit) a l'Eva: "Te'n faràs càrrec, nena petita, si et dic que l'esperit és, més que res, una capacitat de presència i de renovació

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

d'ell mateix? O, també, la puixança d'obrar sense un-tjan-cers o de crear-los si li convé? O, encara, la plenitud total de l'ésser? Però enlloc de l'univers, ni en cap forma, no es sostenible la puritat. Cal la coherència de la ~~[illegible]~~ dualitat perquè hi hagi ésser en lloc de no res. I no t'extranyi aquesta paraula, coherència, que és la clau de l'esperit o de qualsevol altra forma vital. La rivalitat que adludia no l'exclou, ben ~~al contrari~~ a l'inrevés, la potencia, l'augmenta (...) L'existència d'un principi, o element, és la condició indispensable de ~~l'altre~~ l'existència de l'altre, i a l'inrevés, i, allhora, el motiu de tensions que fan que hi hagi futur, temps o moviment. Però no es pot generar cap tensió sense factors externs, i en aquest cas vam ser, continuen essent, els homes (...) la presència de l'home ha renovat-nos, com abans ho havien fet d'altres experiències que tindrem inconcebibles, i ens renova encara (...) No sapc que l'amor pot tan sols fecunda físicament sinó que facilita les condicions d'una fecundació espiritual i, en els casos més favorables, és ja, o participa, d'aquesta fecundació?"

De les línies, la Lèbia és la que ~~[illegible]~~ més a punt està d'aconseguir que l'Enric accepti el pacte, ~~que ella pot proposada~~, després que ell ja ha demostrat que no li interessaven ni els diners ni la immortalitat ni la glòria, les temptacions clàssiques. La Lèbia, però, no li ofereix res d'això a canvi d'amor, sinó la joventut durant ~~tot~~ el temps que hagi de durar la seva vida natural. Tanmateix, l'Enric creu que l'amor no es pot bescatar: hom estima o no estima, sense condicions. Ella, aleshores, addueix que, de fet, mai no li havia oferit res, ni havia fet cap prodigi per impressionar-lo, ni espera que l'estimi de debó abans de donar-se ell; en tot cas, el provocà només perquè creu que l'amor és més que un sentiment romàntic, d'adolescents; és l'aspiració a una simbiosi ~~total~~ que no exclou pas la il·lusió... "Quan

d'ell mateix? O, també, la puixança d'obrar sense mitjan- (3
cers o de crear-los si li convé? O, encara, la plenitud total de
l'ésser? Però enlloc de l'univers, ni en cap forma, no es sosté-
nible la primitat. Cal la coherència de la ~~[illegible]~~ dualitat
perquè hi hagi ésser en lloc de no res. I no t'extranyi aquesta
paraula, coherència, que és la clau de l'esperit o de qualsevol
altra forma vital. La rivalitat que adludia no l'exclou, ben
~~al contrari~~ a l'inversa, la potencia, l'augmenta (...) L'existència
d'un principi, o element, és la condició indispensable de ~~l'altre~~ l'exis-
tència de l'altre, i a l'inversa, i, allhora, el motiu de tensions que
fan que hi hagi futur, temps o moviment. Però no es pot generar
cap tensió sense factors externs, i en aquest cas van ser, continuen
essent, els homes (...) la presència de l'home ha renovat-nos, com
abans ho havien fet d'altres experiències que tindrem inconcebibles,
i ens renova encara (...) No sapc que l'amor pot tan sols fecunda
físicament sinó que facilita les condicions d'una fecundació espiri-
tual i, en els casos més favorables, és ja, o participa, d'aquesta
fecundació?"

De les nine, la Lèbia és la que ~~[illegible]~~ més a punt està d'aconse-
guir que l'Enric accepti el pacte, ~~que ella pot proposada~~, des-
pués que ell ja ha demostrat que no li interessaven ni els diners ni
la immortalitat ni la glòria, les temptacions clàssiques. La Lèbia,
però, no li ofereix res d'això a canvi d'amor, sinó la joventut
durant ~~tot~~ el temps que hagi de durar la seva vida natural.
Tanmateix, l'Enric creu que l'amor no es pot bescatar: hom es-
tima o no estima, sense condicions. Ella, aleshores, addueix que,
de fet, mai no li havia dut res, ni havia fet cap prodigi per
impressionar-lo, ni espera que l'estimi de debó abans de domi-
nar-lo; en tot cas, el provocà només perquè creu que l'amor
és més que un sentiment romàntic, d'adolescents; és l'aspiració
a una simbiosi ~~total~~ que no exclou pas la ~~il·lusió~~ "Quan

UAB Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

ell dijeta que, en realitat, la va forçar, la Lèbia fa: "Vaig poder que em forcessis. Si després em podies estimar, és que per tots dos l'amor era això i res més que això!" En efecte, allò que el diable li reclama és molt més que no pas l'amor sexual: és el veritable amor, la totalitat de l'amor espiritual i físic.

I ara l'Enric es debat en una tremenda lluita interna. D'una banda, s'adona que estima veritablement la Lèbia, però, de l'altra, en haver descobert la seva autèntica naturalesa, no solament es ressent del fet que l'hagi enganyat, o si més no que no hagi estat sincera amb ell, sinó que no pot acceptar que el llur amor es desprestigiïi, per tal com, segons ~~que~~ ~~ella~~ li ha explicat, a través d'ella d'altres dones participaran de la passió, del deliri, de l'amor, que a ell li inspira la Lèbia, una persona concreta.

L'Enric, doncs, li'n farà retrets i remarcarà que ell pot escollir una noia, no algú que, de fet, és un conjunt. Sols veu una possible solució: que ella renunciï a ~~tot~~ allò, que se'n desprengui, que sigui únicament una dona. La Lèbia, però, li contesta: "Soc com soc....

Finalment, l'Enric no pot cedir a un destí previst. "Com podia creure que l'estimava — es pregunta — si obria una fatalitat, si no era lliure d'escollir-la, de negar-me?" I després conjuraria que per tal de retrobar un món personal i continuar la seva recerca, li calia matar aquella presència tan viva, tan bella, tan turbadora...

Una vegada més, P., a la figura de l'EG, opera el dret de l'home a decidir lliurant el seu destí, i, com a artista, a no deixar-se sedur per cap miratge ni a posar la seva capacitat creadora al servei de res ni de ningú, ni que

ell dijeta que, en realitat, la va forçar, la Lèbia fa: "Vaig poder que em forcessis. Si després em podies estimar i jo et podia estimar, sengzat que per tots dos l'amor era això i res que això!" En efecte, allò que el diable li reclama és molt més que no pas l'amor sexual: és el veritable amor, la totalitat de l'amor espiritual i físic.

I ara l'Enric es debat en una tremenda lluita interna. D'una banda, s'adona que estima verament la Lèbia, però, de l'altra, en haver descobert la seva autèntica naturalesa, no solament es ressent del fet que l'hagi enganyat, o si més no que no hagi estat sincera amb ell, sinó que no pot acceptar que el ~~que~~ llur amor es despersonalitzi, per tal com, segons ~~que~~ li ha explicat, a través d'ella d'altres dones participaran de la passió, del deliri, de l'amor, que a ell li inspira la Lèbia, una persona concreta.

L'Enric, doncs, li'n farà retrets i remarcarà que ell pot escollir una noia, no algú que, de fet, és un conjunt. Sols veu una possible solució: que ella renunciï a ~~tot~~ allò, que se'n desprengui, que sigui únicament una dona. La Lèbia, però, li contesta: "Soc com soc....

Finalment, l'Enric no pot cedir a un destí puerist. "Com podia creure que l'estimava — es pregunta — si obria una fatalitat, si no era llibre d'escollir-la, de negar-me?" I després conjuraria que per tal de retrobar un món personal i continuar la seva recerca, li calia matar aquella presència tan viva, tan bella, tan turbadora...

Una vegada més, P., a la figura de l'EG, afirma el dret de l'home a decidir lliurant el seu destí, i, com a artista, a no deixar-se sedur per cap miratge si a posar-le seva capacitat creadora al servei de ~~res~~ ~~no~~ de ~~no~~ que

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

⊗ Cal puntualitzar que totes les referències religioses poden ser documentades (a la fi del llibre hi figura una bibliografia prou reveladora), car P. no ha ~~conduit~~ creguut necessari inventar-se una mitologia, més o menys pintoresca, per tal com considera que ~~aquests~~ els elements d'aquest món — ja prou contradictori en si — li permeten de subvertir un ordre acceptat, tot potenciant les mitologies existents contra la idea d'un déu condicionada per uns motius polítics i socials interessats. Unes altes, de motivacions, haurien pogut fer del mateix déu la víctima de l'engany, i del diable, l'ésser ~~afeg~~ assedegat d'amors que apareixen en la novel·la. Vol a dir, però, que en aquest context "déu" i "diable" no són més que els noms que l'autor dóna a uns éssers d'una "saga" diferent que podria haver existit des d'abans de l'aparició de l'home, una mena d'androgins que, així com l'home evoluciona a través de generacions físiques successives, reproduint-se "fora" d'ell mateix, aquestes criatures ho fan per mitjà de la matèria pròpia espiritual, ho i autoperpetuet-se "per dins". En aquest sos, tot de petits canvis que es van acumulant produeixen una mutació, o sigui que una sèrie d'agregacions quantitatives ocasionen un salt qualitatiu.

Així tindríem "una potència, mascle i femella, anterior a l'home i una contemporània d'ell; una mena de principi masculí i de principi femení que estableixen la dualitat essencial, necessària, de la creació, i que nosaltres — segons que proposa com a hipòtesi el protagonista de la

⊗ Cal puntualitzar que totes les referències religioses poden ser documentades (a la fi del llibre hi figura una bibliografia prou reveladora), car P. no ha ~~conduit~~ creguut necessari inventar-se una mitologia, més o menys pintoresca, ~~en~~ per tal com considera que ~~aquests~~ els elements d'aquest món — ja prou contradictori en si — li permeten de subvertir un ordre acceptat, ~~tot~~ potenciant les mitologies existents contra la idea d'un déu condicionada per uns motius polítics i socials interessats. Unes altes, de motivacions, haurien pogut fer del mateix déu la víctima de l'engany, i del diable, l'ésser ~~que~~ assetjat d'amors que apareixen en la novel·la. Vol a dir, però, que en aquest context "déu" i "diable" no són més que els noms que l'autor dóna a uns éssers d'una "saga" diferent que podria haver existit des d'abans de l'aparició de l'home, una mena d'androgins que, així com l'home evoluciona a través de generacions físiques successives, reproduint-se "fora" d'ell mateix, aquestes criatures ho fan per mitjà de la matèria pròpia espiritual, ho i autoperpetuet-se "per dins". En aquest sos, tot de petits canvis que es van acumulant produeixen una mutació, o sigui que una sèrie d'agregacions quantitatives ocasionen un salt qualitatiu.

Així tindríem "una potència, mascle i femella, anterior a l'home i una contemporània d'ell; una mena de principi masculí i de principi femení que estableixen la dualitat essencial, necessària, de la creació, i que nosaltres — segons que proposa com a hipòtesi el protagonista de la

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

provel-la — hem identificat als el bé i el mal, dos de naturalesa nova, perquè la pota ~~desnetat~~ és dominada per l'home ... Un demiürg, doncs, escindit en gèniures i sense cap noció permanent, eterna, d'allò que és bo o és dolent; un demiürg que, ja a l'origen, es va fecundar amb els homes i els va convertir com a home i com a dona ...

I és que, així com la capacitat de regeneració d'aquests éssers ~~pertoca~~ trastorna allò que tenim per natural, fetal ~~dels homes~~ ho subverteix l'amor en la forma en el sentir dels humans, car abans de l'home no existia l'amor, sinó que és una creació seva, una creació que el torna superior a ells malgrat que, d'altra banda, ~~aquells éssers q~~ el superen en ~~molta~~ ~~qualitat~~ ~~de les~~ ~~que ~~ell~~ ~~no~~ ~~li manquen~~. Però, heus ací que, en haver descobert aquest amor, l'element femení sent que el necessita per tal de completar-se, i deshonos cerca de seduir l'home.

Ara bé, això comporta l'amenaça d'instaurar un desordre entre aquells éssers, i el principi masculí ("dèu") que constituïx la part conservadora, tradicional, la part morta de la creació, en la mesura que vol escapar-se del ("pecat"), s'opora a que el principi femení ("el diable") tingui trato amb els homes.

Sobre aquestes bases ha estat bastida la novella.

El protagonista, un pastor que es diu E. Q., és vist abordat per unes criatures ~~de sexe femení~~ (que són l'encarnació o manifestació carnal femenina d'aquella "potència" de que parlàvem, o sigui el diable) a rel d'haver fet uns comentaris

provel-la — hem identificat ab el bé i el mal, tots dos de naturalesa nostra, perquè la pobre sensetat ~~és~~ és dominada per l'home ... Un demiürg, doncs, escindit en gèniures i sense cap noció perennal, eterna, d'allò que és bo o és dolent; un demiürg que, ja a l'origen, es va fecundar ab els homes i els va convertir com a home i com a dona ...

I és que, així com la capacitat de regeneració d'aquests éssers ~~potent~~ trastorna allò que tenim per natural, també ~~els homes~~ ho subvertiX l'amor en la forma en el sentim els humans, car abans de l'home no existia l'amor, sinó que és una creació seva, una creació que el torna superior a ells malgrat que, d'altra banda, ~~aquels éssers q~~ el supera en ~~molta~~ ~~quelitats~~ ~~ell~~ ~~ja~~ ~~ell~~ ~~manquen~~. Però, heus ací que, en haver descobert aquest amor, l'element femení sent que el necessita per tal de completar-se, i deshonos cerca de seduir l'home.

Ara bé, això comporta l'amenaça d'instaurar un desordre entre aquells éssers, i el principi masculí ("dèu") que constituïx la part conservadora, tradicional, la part morta de la creació, en la mesura que vol escapar-se del ("pecat"), s'opora a que el principi femení ("el diable") tingui trato ab els homes.

Sobre aquestes bases ha estat bastida la novella.

El protagonista, un pastor que es diu E. Q., és vist abordat per unes criatures ~~de sexe femení~~ (que són l'encarnació o manifestació femenina d'aquella "potència" de que parlàvem, o sigui el diable) a vol d'haver fet uns encantes.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

en el decurs d'una sonorosa ab ns amics respecte a que entre Déu i el Diable només hi havia una ~~femenina~~ de sexe i que això explicaria perfectament la identificació mal-diable en una societat dominada pel masclet. Aquestes criatures, per tal de seduir-lo i aconseguir el seu amor, ~~ma~~ (endevinant en ell una sinceritat que les subjugava) d'immergeixen en una realitat altra, que s'oblida o se suposa a la que ell considera normal, ~~tot~~ ~~fenomenal~~ que anàlisi l'impressionaran, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ creuen afalagar un cert Faram pià seu, * visible en una part de la seva obra "tan enderiada pel misteri". Simultàniament, d'esperit mercantil, valent-se dels seus poderes obscurs, i per conducte dels mitjans encomanats, procura de ~~[illegible]~~ desencantar-lo, d'espantar-lo, per tal de frustrar el desig d'aquest "sexe". Tanmateix, el Co. mi es deixa seduir ni s'enginyen gaire per res, sinó que pa d'una banda a l'altra, discutint ab ells o amb elles, provocant-los i altres..., captant-se, en un mot, d'una manera "anormal", ~~[illegible]~~ si més no als ulls dels membres d'aquella altra "raça". I finalment, ni l'esperit mercantil ni el femení aconseguirà de convertar el Pare ab ell.

---

* es abordat per unes criatures que són l'encarnació ~~de les manifestacions~~ ~~[illegible]~~ femenina d'aquella "potència" de què parlàvem, les quals, en ~~[illegible]~~ una qüestió triple manifestació, pretenen de reproduir les formes ideals de bellesa femenina ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ i que alguna d'elles s'adigui a la imatge que té de la dona idealitzada.

en el decurs d'una sonorosa ab un mínim respecte a que entre Déu i el Diable només hi havia una diferència de sexe i que això explicaria perfectament la identificació mal-diable en una societat dominada pel masclet, † Aquestes criatures, per tal de seduir-lo i aconseguir el seu amor, ~~ha~~ endevinant en ell una sinceritat que les subjugava, d'immergeixen en una realitat altra, que s'oblida o se suposa a la que ell considera normal, tot fingint que aixà l'impressionaran, ~~per~~ creuen afalagar un cert Faram pià seu, * visible en una part de la seva obra "tan enderiada pel pistri". Simultàniament, l'esperit maranó, valent-se dels seus poders obscurs, i per conducte dels mínimes encantots, procura de ~~descobrir~~ descentrar-lo, d'espantar-lo, per tal de frustrar el desig d'aquest "sexe". Tanmateix, el Co. ni es deixa seduir ni s'enginyera gràcies per res, sinó que pasa d'una banda a l'altra, disentint ab ells o amb ells, provocant-los i altres..., captant-se, en un mot, d'una manera "anormal", ~~segur~~ si més no als ulls dels membres d'aquella altra "raça". I finalment, ni l'esperit maranó ni el femení aconseguirà de convertar el Pare cab ell.

---

† es abordat per unes criatures que són l'encarnació ~~de la manifestació~~ ~~concreta~~ femenina d'aquella "potència" de què parlàvem, les quals, en ~~aquest~~ una qüestió triple manifestació, pretenen de reproduïr les formes ideals de bellesa femenina ~~que les d'ella~~ ~~i que algu~~ i que alguna d'elles s'adigui a la imatge que ~~ell~~ té ~~de la dona~~ adelantada.

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

~~El~~ francès — digueem-ne francès — ~~[illegible]~~ de l'intent ~~de [illegible]~~ de concretar el partit de l'EG, per part de l'esperit ~~[illegible]~~ ~~de [illegible]~~ el seu amor per part de l'esperit femení, ran d'amantabilitat en ~~[illegible]~~ el fet que ~~[illegible]~~ ell és un artista, un creador, al qual li interessa d'expressar-se, d'assolir una realització personal com més profunda millor, per damunt de tota altra cosa; ran d'aquí el fet que, com a artista, "és més possible que intel·ligent", si no per que d'aquelles "ideologies" que no accepten de diàlegs i, com que així i tot d'entrada, han d'amdir, per sentir-se tranquil·litzades, per superar el pertrigen, a un braç protector; en aquell moment ja han passat dels dimonis, dels quals els déus són la participació ⊙ amplificada, en aquest model hi ha un atac contra la religió que, al el seu concepte de divinitat, nega l'única creació que té sentit, la creació interrompuda, a favor d'un moment "gratuït". La paradoxa, llur fonamental de l'invers — com assegura també la Teresa — es, a aquest nivell, que l'home vell llunyant allò que nega la seva llibertat, és a dir, que nega que pugui ser.

⊙ L'EG, a nivell, ~~al seu part~~ reclamja la protecció de déu i del diable.

~~El~~ francès — digueu-ne francès — ~~[illegible]~~ de l'intent ~~de [illegible]~~ de concretar el partit de l'EG, per part de l'esperit masculí o de conquerir el seu amor per part de l'esperit femení, ran d'amantabilitat en ~~[illegible]~~ el fet que ~~[illegible]~~ ell és un artista, un creador, al qual li interessa d'expressar-se, d'assolir una realització personal com més profunda millor, per damunt de tota altra cosa; ran d'aquest fet que, com a artista, "és més possible que intel·ligent", si no pas com li diu la Libre- que d'aquelles "ideologies" que us acceptem de dimitir i, com que així i tot dimitiríem, han d'anar-hi, per sentir-se tranquil·litzades, per suposar el partitgem, a un braç protector; en aquell moment ja han posat els dimonis, dels quals els déus són la participació ⊙ amplificada, en aquest model hi ha un atac contra la religió que, al el seu concepte de divinitat, nega l'única creació que té sentit, la creació interrompuda, a favor d'un moment "gratuït". La paradoxa, llur fonamental de d'invers — com assegura també la Lebrun — es, a aquest nivell, que l'home vegi llunyant allò que nega la seva llibertat, és a dir, que nega que pugui ser.

⊙ L'EG, en canvi, ~~al seu part~~ reclamja la protecció de déu i del diable.

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats

UAB Universitat Autònoma de Barcelona Biblioteca d'Humanitats

sigui a canvi de riquesa, de la immortalitat o de la glòria, i si tan sols de l'amor, si això pot ser per una renúncia a la seva individualitat.

~~De la pulsació entre el demiurgs i l'element femení~~

sigui a canvi de riquesa, de la immortalitat o de la glòria, i si tan sols de l'amor, si això pot suportar una renúncia a la seva individualitat.

~~De la relació entre el demiürgs i l'element femení~~

UAB
Universitat Autònoma de Barcelona
Biblioteca d'Humanitats